

Publicerad 2010-01-24 03:47 av Irine Kojan

Ur askan.

En eld som brinner, men inte för värme.
Inte för ljus, eller ens för praktisk nytta, dessvärre.
En eld som brinner, för att förtära.
En eld, som ingen
kan anklagas för att ha tänt.
Men som ändå brinner likväl.

Droppar som faller, tätt intil bundna.
Piskar på det som finns kvar, efter elden är klar.
Stumpar av stammar förvridna, ängar brända.
Inget liv skymtas.

Och luften är tung, så svår att andas.
Man kunde tro, att detta var slut.
En viskning i mörkret, som en vind så stilla.
Molnen bryts och regnet upphör, stillad.

Nånting händer!

Ett frö bryter sitt skal, ett liv söker sig fram.
Trevande, sakta letande efter ljuset och värmen.
Genom grus, aska och damm.
Och än en gång, växer något vackert sakta fram.
Ur askan av brustna hjärtan, brutna löften.
Sorg och harm.

~ Fin ~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Irine Kojan med Poeter.se id #31396 innehar upphovsrätten